

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερά Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafllo@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2067	Τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαλαλάμπους Σάββατο 10 Φεβρουαρίου 2018	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης
--	---	---

«Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους»

(Ἰω. 15,17· βλ. καὶ 15,12· 13,34)

Υπάρχουν, ἀγαπητοί μου, πολλὰ **σχολεῖα** στὸν κόσμο. Τὸ πρῶτο, τὸ μικρότερο, εἶνε τὸ νηπιαγωγεῖο, μετὰ ἔρχεται τὸ δημοτικὸ, τὸ γυμνάσιο, τὸ πανεπιστήμιο. Ὅπου νὰ πᾶς, γέμισε ὁ τόπος ἀπὸ σχολεῖα. Ἄραγε μὲ τὰ σχολεῖα ἔγινε ὁ κόσμος εὐτυχισμένος; Δυστυχῶς ὄχι μόνο δὲν γίναμε εὐτυχισμένοι, ἀλλὰ καὶ κινδυνεύουμε νὰ χαθοῦμε, νὰ πάθουμε ἐκεῖνο ποὺ εἶπε ἕνας προφήτης, ὅτι **ὁ κόσμος θὰ καταστραφῇ**· κι ἀπὸ ποιούς θὰ καταστραφῇ; ἀπ' τοὺς βοσκούς, τοὺς χωρικούς, τοὺς ἀγράμματους ποὺ δὲν ξέρουν νὰ βάλουν τὴν ὑπογραφή τους; Ὁ κόσμος θὰ καταστραφῇ ἀπὸ τοὺς διαβασμένους· «τὰ ἄθεα γράμματα θὰ καταστρέψουν τὸν κόσμο», εἶπε ὁ Παπουλάκος.

Θέλετε ἀποδείξετε; Ποιὸ εἶνε τὸ μεγάλο ἁμάρτημα σήμερα στὴν πατρίδα μας; Εἶνε οἱ **ἐκτρώσεις**. Καὶ τίς ἐκτρώσεις ποιός τίς κάνει; Ἐπιστήμονες, οἱ γιατροί. Ὅχι ὄλοι βέβαια, γιατί υπάρχουν καὶ γιατροὶ μὲ φόβο Θεοῦ. Ὑπάρχουν ὅμως κι ἄλλοι, ποὺ λατρεύουν τὸ χρήμα καὶ κάνουν ἐκτρώσεις· ἔκτρωσι καὶ λίρα. Ἀκούγεται ὅτι στὴν Ἑλλάδα γίνονται πολλὲς ἐκτρώσεις, τριακόσες χιλιάδες τὸ χρόνο! Σχεδὸν δὲν ὑπάρχει γυναίκα ποὺ νὰ μὴν κἀνη ἔκτρωσι. Νά λοιπὸν ἕνα μεγάλο ἔγκλημα καὶ πῶς τὰ ἄθεα γράμματα καταστρέφουν τὸν κόσμο.

Θέλετε μία ἀκόμη πιὸ μεγάλη ἀπόδειξι; Νά, τὴν ὥρα αὐτὴ ποὺ μιλάμε δὲν ξέρουμε τί γίνεται στὸν κόσμο, μήπως αὔριο ἢ μεθαύριο ἐκτραγῆ τρίτος παγκόσμιος πόλεμος. Καὶ τὸν πόλεμο ποιὸί τὸν κάνουν; Πάλι ἐπιστήμονες. Δὲν θ' ἀνεβοῦν στ' ἀεροπλάνα τσοπαναῖοι καὶ ἐργάτες· ἐπιστήμονες, ποὺ ξέρουν καλὰ τὰ μυστικά, αὐτοὶ θὰ πατήσουν τὰ κουμπιά, κι ἅμα τὰ πατήσουν, **θὰ πέσουν στὴ γῆ βόμβες** ποὺ θὰ καταστρέψουν πλῆθος κόσμου.

Νά λοιπὸν ποὺ ἡ προφητεία, ἡ ὁποία πρὶν διακόσια χρόνια ἔλεγε ὅτι «τὰ ἄθεα γράμματα θὰ καταστρέψουν τὸν κόσμο», πραγματοποιή-

εῖται στὶς ἡμέρες μας, γιατί ἀπ' τὰ σημερινὰ σχολεῖα βγαίνουν ἄθεοι καὶ ἄπιστοι. Προτιμότερο νὰ ἔνε κανεὶς ἀγράμματος μὰ νὰ πιστεύῃ στὸ Θεό, παρὰ νὰ βγάξῃ πανεπιστήμια καὶ νὰ ἔνε ἄπιστος. **Τί νὰ τὰ κἀνης τὰ πολλὰ σχολεῖα;**

***

Ἄλλὰ ἐγώ, ἀγαπητοί μου, δὲν θέλω σήμερα νὰ μιλήσω γι' αὐτὰ τὰ σημερινὰ σχολεῖα· θέλω νὰ μιλήσω γιὰ ἕνα ἄλλο σχολεῖο, ἀνώτερο ἀπ' ὅλα τ' ἄλλα. Εἶνε **ἕνα σχολεῖο ἅγιο**, ποὺ καὶ στὰ χρόνια τῆς σκλαβιάς, ὅταν δὲν λειτουργοῦσαν ἄλλα σχολεῖα, αὐτὸ δὲν σταμάτησε νὰ λειτουργῇ γιὰ μικροὺς καὶ μεγάλους, γιὰ νήπια καὶ γιὰ γέροντες, γιὰ ἄντρες καὶ γιὰ γυναῖκες. Εὐλογημένο σχολεῖο. Καὶ τὸ σχολεῖο αὐτό, ποὺ κράτησε τὴν πατρίδα μας ὄρθια τετρακόσια χρόνια, εἶνε **ἡ Ἐκκλησία**. Αὐτὴ εἶνε τὸ ἀνώτερο σχολεῖο. Τότε, ποὺ δὲν ὑπῆρχαν ἄλλα σχολεῖα, τὰ μικρὰ παιδιά, μόλις βασιλευε ὁ ἥλιος, πῆγαιναν στὴν ἐκκλησία, ὅπως λέει τὸ γνωστὸ παιδικὸ τραγούδι:

«Φεγγαράκι μου λαμπρό,
φέγγε μου νὰ περπατῶ,
νὰ πηγαίνω στὸ σχολεῖο (=στὴν ἐκκλησία),
νὰ μαθαίνω γράμματα,
γράμματα σπουδάσματα,
τοῦ Θεοῦ τὰ πράματα».

Ἡ ἐκκλησία ἦταν τότε τὸ μόνο σχολεῖο. Ἐκεῖ ἕνας παπᾶς, κάτω ἀπ' τὰ καντήλια καὶ μπροστὰ στὶς εἰκόνες τοῦ Χριστοῦ τῆς Παναγίας καὶ τῶν ἁγίων, δίδασκε στὰ παιδιά τὰ γράμματα τοῦ Θεοῦ. Διδακτικὰ **βιβλία** ἦταν αὐτὰ ποὺ ἔχει ἡ Ἐκκλησία στὴ λατρεία· τὸ Ψαλτήρι, τὸ Ὀκτωήχι, τὸ Ὁρολόγιο, τὰ Μηναῖα. Καὶ τὰ παιδιά ἤξεραν ἀπ' ἔξω τὸ «Πάτερ ἡμῶν», τὸ «Πιστεύω», τὸν Ἀκάθιστο ὕμνο. Πῆγαιναν κάθε βράδυ καὶ μάθαιναν γράμματα. Καὶ τὴν Κυριακὴ, παρ' ὅλο ποὺ ὁ κατακτητὴς δὲν ἐπέτρεπε νὰ ἔχουν καμπάνες, χωρὶς καμπάνες, ἔτρεχαν τὸ πρωτὸ **ὄλοι στὴν ἐκκλησία**, δὲν ἔλειπε κανένας.

Τώρα; Τώρα, ἂν σᾶς μετρήσω, **οἱ περισσότεροι λείπουν**, ἄλλοι δεξιά κι ἄριστερά καὶ ἄλλοι στὰ σπίτια στὰ κρεβάτια τους. Τότε ὅμως, ὅπου γιώρταζαν τὸν ἅγιο Χαράλαμπο, ἡ ἡμέρα αὐτὴ ἦταν σὰν Λαμπρή. Τώρα; Τί νὰ σὲ κάνω; Ἄσε τ' ἄλλα· θέλω νὰ ῥθης στὴν ἐκκλησία.

–Καὶ **τί νὰ κάνω στὴν ἐκκλησία;** σοῦ λέει.

«Τί νὰ κάνω στὴν ἐκκλησία;»! Ποιὸς τὸ λέει αὐτό; Αὐτὸς ποὺ κάθε βράδυ εἶνε στὴν ταβέρνα, αὐτὸς ποὺ κάθε μέρα ἀνοίγει τὰ ραδιόφωνα καὶ τὶς τηλεοράσεις· αὐτὸς λοιπὸν ρωτᾷ «τί νὰ κάνω;». Τί νὰ κάνη στὴν ἐκκλησία; Τοῦ ἀπαντῶ· **ἐκεῖ θ' ἀκούσης τὰ πιὸ σπουδαῖα μαθήματα**. Τὰ σπουδαιότερα μαθήματα δὲν εἶνε στὰ πανεπιστήμια· τὰ πιὸ σπουδαῖα μαθήματα γίνονται στὴν Ἐκκλησία.

Δὲν σᾶς λέω πολλά· γιὰ νὰ γίνουμε εὐτυχεῖς δὲν χρειάζονται πολλά, ἓνα μάθημα χρειάζεται. Ἄν αὐτὸ τὸ μάθουμε ὅλοι καὶ τὸ κάνουμε πρᾶξι, τότε αὐτὸς ὁ κόσμος θὰ γίνη παράδεισος. **Ποιὸ εἶνε τὸ σπουδαῖο μάθημα;** Δυὸ λέξεις εἶνε. Ποιῆς λέξεις; Αὐτὲς ποὺ λέει σήμερα στὸ εὐαγγέλιο ὁ Χριστός· «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 15,17· βλ. καὶ 15,12· 13,34), **νὰ ἀγαπή ὁ ἓνας τὸν ἄλλο**. Αὐτὸ φωνάζει σήμερα ὁ Χριστός.

Ἐρωτῶ· αὐτὸ κάνει - αὐτὸ ἐφαρμόζει σήμερα ὁ κόσμος; Ὁχι δυστυχῶς. Αὐτὸ τὸ σβήσαμε. Δὲν ἔχουμε ὁδηγὸ πλέον τὸ «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» ἀλλὰ κάτι ἄλλο. Δὲν ἀκοῦμε τὸ Χριστό· δίνουμε περισσότερη σημασία στὰ λόγια τοῦ διαβόλου ποὺ μᾶς λέει· **Μισεῖτε ἀλλήλους**, πολεμᾶτε ἀλλήλους, χτυπᾶτε ἀλλήλους, σκοτώνετε ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Καὶ νὰ τὸ ἀποτέλεσμα, φτάσαμε στὸ σημερινὸ κατάντημα. Γιατί; Διότι φράξαμε τ' αὐτιά μας στὰ λόγια τοῦ Χριστοῦ.

Ἄν ἐφαρμόζαμε τὸ «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*», ὁ κόσμος θὰ ἦταν ὅλος μιὰ οἰκογένεια, δὲν θὰ ὑπῆρχαν πόλεμοι, κ' οἱ ἄνθρωποι, ὅπως λέει ἡ παροιμία, «θὰ ἔτρωγαν μὲ χρυσᾶ κουτάλια». Τώρα; **Πηγαίνουμε ἀπ' τὸ ἓνα κακὸ στὸ ἄλλο** καὶ θὰ ποῦμε «τὸ ψωμί ψωμάκι». Θὰ γίνη καταστροφή μεγάλη καὶ πόλεμος καὶ ἀπώλεια. Γιατί; Διότι φύγαμε ἀπὸ τὸ Εὐαγγέλιο τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τὰ χρυσᾶ λόγια του «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*». Ὑπάρχουν –ψάξτε–, ὑπάρχουν ἄλλα λόγια πιὸ σπουδαῖα ἀπὸ τὰ λόγια αὐτά, νὰ ἀγαπή ὁ ἓνας τὸν ἄλλο; Δὲν θὰ βρῆτε.

* * *

Πέρασαν, ἀγαπητοί μου, δυὸ χιλιάδες χρόνια· καὶ σήμερα **ὁ Χριστός**, μὲ τὸ ἀγκάθινο στεφάνι, μὲ τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια τρυπημένα, μὲ τὸ αἷμα ἀπὸ τὴν πλευρά, φωνάζει πάνω ἀπ' τὸ σταυρὸ «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*». Τὸ ἴδιο φωνάζει καὶ **ὁ ἅγιος Χαράλαμπος** ποὺ ἐορτάζει,

αὐτὸς ποὺ ἀγάπησε τὸ Θεὸ καὶ τὸν πλησίον, αὐτὸς ποὺ ἀγάπησε τὸ Χριστὸ καὶ προτίμησε νὰ τὸν γδάρουν ζωντανὸ παρά νὰ τὸν ἀρνηθῆ. Τὸ ἴδιο φωνάζουν **ὅλοι οἱ ἅγιοι** ἀπὸ τὸν οὐρανὸ. Τὸ ἴδιο φωνάζουν καὶ οἱ ἀείμνηστοι **πρόγονοί μας**· «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*».

Καὶ ἐγὼ τὸ ἴδιο θὰ πῶ. Δώστε μου - δώστε μου ἓνα χωριὸ - μιὰ ἐνορία - μιὰ χώρα ποὺ οἱ ἄνθρωποι νὰ ἔχουν ὅλοι τους ἀγάπη, ν' ἀγαποῦν ὁ ἓνας τὸν ἄλλο. Τίποτε ἄλλο δὲν ζητῶ σήμερα. Καλὰ εἶνε ὅλα τ' ἄλλα, ἀλλὰ θέλω σήμερα νὰ γίνη σ' ἐσᾶς τὸ θαῦμα τοῦ Χριστοῦ. Ποιὸ εἶνε τὸ θαῦμα, τὸ πιὸ μεγάλο θαῦμα στὸν κόσμος; Εἶνε **ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ**. Ὑπάρχουν λοιπὸν ἀνάμεσά σας νύφες ποὺ δὲν μιλοῦν μὲ τὶς πεθερὲς τους καὶ πεθερὲς ποὺ μισοῦν τὶς νύφες τους; ὑπάρχουν ἀδέρφια ποὺ ἐχθρεύονται τ' ἀδέρφια τους; ὑπάρχουν γείτονες ποὺ δὲν λένε καλημέρα στοὺς γείτονές τους; ὑπάρχουν ἄνθρωποι ποὺ δὲν μιλοῦνται; Ἔ σήμερα, προτοῦ νὰ βασιλέψῃ ὁ ἥλιος, ὅλοι ν' ἀγαπηθῆτε καὶ νὰ συγχωρηθῆτε μεταξὺ σας. Νὰ ἔχετε ἀγάπη ὅλοι σας. Κι ὅταν ἔχετε τὴν ἀγάπη, τότε θὰ εἴστε εὐλογημένοι.

Ἐλπίζω ὅτι θ' ἀκούσετε τὰ φτωχὰ αὐτὰ λόγια, τὸ μάθημα ποὺ σᾶς εἶπα, ὅτι τὸ καλύτερο σχολεῖο εἶνε ἡ Ἐκκλησία μας κι ὅτι τὸ πιὸ σπουδαῖο μάθημα εἶνε ἡ ἀγάπη. Πηγαίνετε στὰ σπίτια σας, ἐρευνήστε τὸν ἑαυτὸ σας, ἐξετάστε τὴ ζωὴ σας· καὶ ἂν ἔχετε κάποια διαφορὰ μὲ κάποιον ἄλλον, τρέξτε νὰ βρῆτε τὸν ἐχθρό σας καὶ συμφιλιωθῆτε.

Καὶ μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μ' ἀκούσετε καὶ θὰ σβήσετε τὴν κατηραμένη ἔχθρα, θὰ ξεριζώσετε μέσα ἀπ' τὶς καρδιές σας τὸ φοβερὸ ἀγκάθι τοῦ μίσους, μὲ τὴν ἐλπίδα αὐτὴ **σᾶς εὐλογῶ**· εὐλογῶ τὸ μέρος σας, τὶς ἐργασίες σας, τὰ κτήματά σας, τὰ ζῶα σας· εὐλογῶ τὰ σπίτια, τὶς γυναῖκες καὶ τὰ παιδιὰ σας· εὐλογῶ ὅλο τὸν τόπο σας. Ἄν ὅμως δὲν καταλάβατε αὐτὰ ποὺ σᾶς εἶπα, τότε τρέμω καὶ κλαίω. Νὰ πῶ μιὰ λέξι ποὺ δὲν θέλω; Ὁχι δὲν τὴ λέω. Θέλω νὰ ᾽στε εὐλογημένοι, νὰ ἔχετε τὴν εὐλογία τοῦ Χριστοῦ καὶ τοῦ ἁγίου Χαράλαμπος.

Ἐμπρὸς λοιπὸν μικροὶ καὶ μεγάλοι, νὰ ἐφαρμόσουμε τὸ δίδαγμα τοῦ Χριστοῦ, τὸ «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*». Κι ὅταν ἔχουμε τὴν ἀγάπη του, τότε ὅλα θὰ πᾶνε καλά, ὅλα θὰ ᾽νε εὐλογημένα καὶ χαριτωμένα. Καὶ νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἵνα ἐκεῖ ἐν μέσῳ ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἀρχαγγέλων ὑμνοῦμε Πάτερα Υἱὸν καὶ ἅγιον Πνεῦμα εἰς αἰῶνας αἰώνων.

(f) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoο.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2070

Καθαρὰ Δευτέρα βράδυ
19 Φεβρουαρίου 2018

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Ἡ ἀληθινὴ νηστεία

«Βρωμάτων νηστεύουσα, ψυχὴ μου, καὶ παθῶν μὴ καθαρεύουσα μάτην ἐπαγάλλη τῇ ἀτροφία...» (Τριῶδ., Τετ. Τυριν., ἰδιόμ. αἰν.)

Καθαρὰ Δευτέρα, ἀγαπητοί μου, ἀρχὴ τῆς Ἁγίας καὶ μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, **ἐναρξίς ἱεροῦ ἀγῶνος**, τοῦ πνευματικοῦ ἀγῶνος.

Κ' ἐμεῖς σήμερα, σὰν караβάκια τοῦ Χριστοῦ, σηκώνουμε τὴν ἄγκυρα καὶ ξεκινᾶμε τὸ ταξίδι στὸ «μέγα πέλαγος» – ἔτσι ὀνομάζει ἡ Ἐκκλησία τὸ διάστημα αὐτὸ *τῆς νηστείας* (ἀπόστ. καταν. ἑσπερ. Κυρ. Τυριν.). **Θὰ ταξιδέψουμε σαράντα μέρες.**

Ἄλλὰ ὅπως μερικοὶ φοβοῦνται τὴ θάλασσα, ἔτσι μερικοὶ ἄλλοι **φοβοῦνται τὴ νηστεία**. –Εἶνε δυνατόν, σοῦ λέει, νὰ νηστεύω σαράντα μέρες;... Ποιοὶ τὰ λένε αὐτά; Οἱ φίλαυτοι καὶ ὀλιγόπιστοι – νὰ μὴν πῶ ἄπιστοι. Φοβοῦνται νομίζουν ὅτι ἡ ζωὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐξαρτᾶται μόνο ἀπ' τὸ φαγητό. –Ἄμα δὲ φάω, λέει, θὰ πεθάνω! Ἐνῶ ἔχουμε τόσα παραδείγματα τὸν ἅγιο Ἀντώνιο, ποῦ δὲν ἔφαγε ποτέ κρέας παρὰ μόνο χουρμάδες καὶ νερὸ ἀπ' τὸ Νεῖλο κ' ἔφτασε 105 ἐτῶν ἢ κάτι ἀσκητάδες στὸ Ἅγιον Ὄρος, ποῦ ἔχουν περάσει τὰ ἑκατὸ χρόνια μὲ τὴν αὐστηρὴ νηστεία τους. **Ἡ νηστεία εἶνε φάρμακο.**

Ἡ Ἐκκλησία δὲν μισεῖ τὸν ἀνθρώπο, δὲν ὠρισε τὴ νηστεία γιὰ νὰ τὸν πεθάνη. Ἡ Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία εἶνε ἡ μάνα μας. Ὅπως ἡ μάνα ἀγαπάει τὸ παιδί της καὶ δὲν κάνει τίποτε γιὰ κακό του, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία ὅ,τι θέσπισε εἶνε γιὰ τὸ καλό μας. Καὶ ἡ νηστεία ὠρίστηκε γιὰ ὠφέλεια τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. **Εἶνε ὠφελιμωτάτη καὶ ἀναγκαιοτάτη** ἡ νηστεία.

Διαβάζοντας τὰ ἅγια βιβλία τῆς Ἐκκλησίας βλέπουμε ὅτι **ἡ νηστεία εἶνε ὑποχρεωτική**. Ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους; **Ὅχι γιὰ ὅλους**. Τί λένε οἱ ἱεροὶ κανόνες· ὅτι διᾶκος παπᾶς δεσπότης, ποῦ δὲν νηστεύει Τετάρτη Παρασκευὴ καὶ Μεγάλῃ Τεσσαρακοστή, *καθαιρεῖται*· καὶ ὅποιος λαϊκὸς *καταλύει*, τρώει δηλαδὴ τίς ἡμέρες αὐτὲς ἀρτύσιμα, *ἀφορίζεται*, δὲν ἔχει δηλαδὴ θέσι, δὲν πρέπει νὰ μπαίνη, στὴν ἐκκλησία (βλ. καν. 98 Ἄποστ., Ἀλιβιζ. σ. 193, Πηδάλ. σ. 91-6). Αὐτὰ λέει ἡ Ἐκκλησία μας.

Ἄλλὰ τί λέει παρακάτω; Προσθέτει μία **ἐξαιρέσι**· «ἐκτός», λέει, «εἰ μὴ δι' ἀσθενεῖαν σωματικὴν ἐμποδίζοιτο», ἐκτός ἂν εἶνε **ἀσθενής** (ἐ.ἀ.)· ὅταν εἶνε ἀσθενής, μπορεῖ νὰ καταλύσῃ. Βλέπετε τί σοφία καὶ ἀγάπη ἔχει ἡ Ἐκκλησία; Κι ὅταν λέη *ἀσθενής* ποιὸν ἐννοεῖ; Ὅχι μόνο αὐτὸν ποῦ εἶνε στὸ κρεβάτι κ' ἔχει 40 πυρετό. Ὅπως ἐξηγοῦν οἱ ἐρμηνευταί, ἡ **ἀσθενεῖα** ἐννοεῖται μὲ τὴ γενικώτερη ἔννοια. Ἀσθενεῖς δηλαδὴ θεωροῦνται ὅσοι ἔχουν γενικὰ ὑγεία κλονισμένη, βρίσκονται σὲ ἰατρικὴ παρακολούθησι, ἐκτελοῦν θεραπευτικὴ δίαιτα· αὐτοὶ ἐξαιροῦνται. Καὶ πιὸ συγκεκριμένα· γέροι ποῦ τρέμουν τὰ πόδια τους, μανάδες ποῦ θηλάζουν βρέφη, παιδιὰ ἀσθενικὰ μὲ ἀδενοπάθειες, ἐργάτες σὲ ἀνθυγιεινὰ ἐπαγγέλματα, στρατιῶτες ποῦ φρουροῦν νύχτα σὲ φυλάκια μέσ' στὸ κρῦο, ναυτικοὶ ποῦ ταξιδεύουν στὸν ὠκεανό...

Ὑποχρεωτικὴ λοιπὸν ἡ νηστεία γιὰ τοὺς ὑγιεῖς – κι αὐτοὶ εἶνε οἱ περισσότεροι. Μὴ πιᾶσουμε πάλι τὸ ἄλλο ἄκρο! γιὰ τί πόσοι πᾶνε στὸ γιαιτρὸ καὶ λένε πῶς δὲν μποροῦν, ὁ γιαιτρὸς τοὺς ἐξετάζει καὶ δὲν ἔχουν τίποτα· ἔχουν μόνο μία φοβία. **Μὴ μᾶς καταλάβῃ λοιπὸν πανικὸς ὑγείας**. Παλαιότερα καὶ στὸ στρατό μας νηστευαν. Λένε γιὰ τὸν Κολοκοτρώνη, ὅτι μπῆκε τὴν Τριπολιτσὰ ἡμέρα νηστείας, πεινασμένα ὅπως ἦταν τὰ παλληκάρια πῆγαν νὰ πέσουν στὰ κρέατα, κ' ἐκεῖνος φώναξε· Ἄμάν, παιδιὰ, μὴ μαγαρίζετε τὴν ἡμέρα!... Εἶχαν τότε σεβασμό.

***

Ἄλλ' ἐνῶ, ἀγαπητοί μου, γιὰ τὴ σωματικὴ νηστεία γίνονται ἐξαιρέσεις, ὑπάρχει καὶ μιὰ νηστεία ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους ἀνεξαιρέτως. Ποιὰ εἶν' αὐτή; Εἶνε τὸ ἀνώτερο εἶδος νηστείας, νηστεία ἄλφα! καὶ αὐτὴν θὰ σᾶς συστήσω ἐγὼ σήμερα· εἶνε **ἡ νηστεία τῶν παθῶν**.

Δὲν φτάνει νὰ νηστεύῃ μόνο τὸ στομάχι καὶ ἡ κοιλιά ἀπὸ κρέας τυρὶ γάλα κ.λπ.· μικρὴ εἶνε

ή νηστεία αυτή. Ἡ ἀληθινή νηστεία εἶνε **νὰ νηστεύῃ ὁ ὅλος ἄνθρωπος**, σῶμα καὶ ψυχὴ. Δηλαδή; Νὰ νηστεύουν **οἱ αἰσθήσεις**. Νὰ νηστεύουν **τὰ μάτια** ἀπὸ ἄσχημα θεάματα· στὸ Βυζάντιο τὴ Μεγάλῃ Σαρακοστῇ ἔκλειναν τὰ θέατρα καὶ τὰ ἵπποδρόμια. Νὰ νηστεύουν **τὰ αὐτιά** ἀπὸ κοτσομπολιό, χυδαῖα ἀστεῖα, ὑβριστικὲς ἐκφράσεις, ἄσεμνα ἀνέκδοτα καὶ ὑπαινιγμούς, τραγούδια καὶ μουσικὲς δαιμονικὲς. Νὰ νηστεύουν **τὰ χέρια** καὶ **τὰ πόδια** ἀπὸ προσβλητικὲς χειρονομίες καὶ βάρβαρα χτυπήματα, ἀπὸ περιττὲς μετακινήσεις, ζωώδη λακτίσματα καὶ χοροὺς Σαλώμης· ἐξ αἰτίας χοροῦ ἐκόπη ἡ κεφαλὴ τοῦ ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Προδρόμου κι ὁ ἱερός Χρυσόστομος εἶπε ὅτι «Ὅπου χορός, ἐκεῖ διάβολος». Νὰ νηστεύῃ ἀκόμα ἡ **γλῶσσα** ἀπὸ ἀργολογία, φλυαρία, ψέμα, κατάκρισι, διαβολή, συκοφαντία, ψευδορκία, βλασφημία.

Αὕτῃ εἶνε ἡ νηστεία ἡ πνευματικὴ· ὅλα τὰ μέλη νὰ νηστεύουν. Καὶ γιὰ νὰ πᾶμε πιὸ βαθειά· νὰ νηστεύῃ **ὁ νοῦς** ἀπὸ πονηρὴ καὶ ὑπερήφανη σκέψι, ἀπὸ κακὸ λογισμό, λογισμό ἀισχρό, λογισμό ἀπιστίας· ἀκόμη βαθύτερα νὰ νηστεύῃ **ἡ καρδιά** ἀπὸ ἐμπαθῆ συναισθήματα καὶ κακὲς ἐπιθυμίες. Νὰ νηστεύῃ καὶ **ἡ φαντασία** ἀπὸ εἰκόνες λαγνείας καὶ ἀγριότητος, σχήματα ἀλλόκοτα, συλλήψεις ἐγκληματικὲς, σχέδια σατανικά.

Νὰ τὰ κάνω πιὸ λιανά, μὰ ποιός θὰ μ' ἀκούσῃ; Θὰ τὰ πῶ πάντως. Λοιπὸν σαράντα μέρες εἶνε; Νὰ νηστεύουν μὲ ἐγκράτεια **τὰ ἀνθρώγυνα** μὲ κοινὴ συμφωνία. Ὁ ἅγιος Κοσμάς ὁ Αἰτωλὸς λέει· «*ἐφώτισε τὸ ἅγιον Πνεῦμα τοὺς ἁγίους πατέρας τῆς Ἐκκλησίας καὶ ἐνομοθέτησαν νὰ νηστεύωμεν, διὰ νὰ νεκρώνωμεν τὰ πάθη καὶ νὰ ταπεινώνωμεν τὸ σῶμα*» (ἡμέτ. βιβλ. Κοσμάς ὁ Αἰτωλός, διδ. Δ', σ. 172). Καὶ ἀλλοῦ πάλι λέει κάτι σχετικόν· «*νὰ φυλάγεστε τὶς Κυριακὰς καὶ ἑορτὰς μὲ εὐγένειαν, ὡς ἂν Χριστιανοί*» (ἔ. ἀ. διδ. Ζ', σ. 235).

Νὰ νηστεύουν ὅλοι ἀπὸ **τσιγάρο**. Ὅταν ἤμουν στὴν Ἀθήνα τὸ εἶπα αὐτὸ σὲ μιὰ ἐκκλησία, καὶ μετὰ μὲ πλησίασε ἕνας γέρος. –Ποῦ τὰ βρήκες γραμμένα αὐτά; λέει· ποῦ τὸ λένε αὐτὸ οἱ πατέρες τῆς Ἐκκλησίας;... Μπορεῖ τὰ ἀρχαῖα χρόνια, τοῦ λέω, ὅταν θεσπίσθηκαν οἱ ἱεροὶ κανόνες, νὰ μὴν κάπνιζαν οἱ ἄνθρωποι (τὸ τσιγάρο ἤρθε στὴν Εὐρώπη καὶ στὴν Ἀσία ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ μετὰ τὸν 16ο αἰῶνα)· τὸ πνεῦμα ὁμῶς τῶν πατέρων εἶνε αὐτό· ἂν ὑπῆρχε κάπνισμα στὴν ἐποχὴ τῶν πατέρων, ἐκεῖνοι θὰ ἔθεταν νηστεία καὶ σ' αὐτό. Γιὰ κάνε λοιπὸν προσπάθεια, κόψε τὸ τσιγάρο ποῦ εἶνε τὸ λιβάνι τοῦ διαβόλου. Αὐτὸ εἶνε τὸ πνεῦμα τῶν πατέρων.

Νὰ νηστεύουν ὅλοι σαράντα μέρες ἀπὸ **τηλεόρασι**. Στὴν Ἀμερικὴ κλείνουν τὶς τηλεορά-

σεις· τὸ συνιστοῦν ὄχι παπᾶδες καὶ δεσποτάδες ἀλλὰ ψυχολόγοι καὶ γιατροί. Βλέπουν ὅτι πέφτει ὁ πολιτισμὸς – γεγονός· εἶνε σὰν νὰ ἄνοιξε ἕνας ὀχετὸς μέσα στὸ σπίτι καὶ φέρνει ἀκαθαρσίες στὸ σαλόνι. Κλείσ' το λοιπὸν αὐτὸ τὸ κανάλι τῆς βρωμιᾶς. Κλείσε σαράντα μέρες καὶ τὸ **ραδιόφωνο** –δὲν χάνεις τίποτα–, κι ἄνοιξε ἄλλο. Ὑπάρχει ὠραιότερο «ραδιόφωνο» ἀπὸ αὐτὰ ποῦ ψάλλει ἡ Ἐκκλησία μας; «*Κύριε τῶν δυνάμεων...*», ὑπέροχα λόγια! μιᾶνε ἄγγελοι καὶ ἀρχάγγελοι. Θέλεις τηλεόρασι; ἄνοιξε τὴν ἁγία Γραφή, τὴν ἄφθαστη «τηλεόρασι».

Αὕτῃ εἶνε ἡ ἀληθινή νηστεία, ἡ ὑποχρεωτικὴ γιὰ ὅλους. Τὸ ζητούμενο δὲν εἶνε νὰ νηστεύῃ ὁ Χριστιανὸς μόνο ἀπὸ τροφές. Μερικοὶ νηστεύουν μὲν, κάνουν καὶ τὸ *τριήμερο* ἀκόμη, ἀλλὰ, ἐνῶ δὲν τρῶνε κρέας, δαγκώνουν καὶ τρῶνε ἀνθρώπους μὲ τὴν κακία τους. Ὁ πιὸ σκληρὸς σάρος στὴν ἱστορία τῆς Ῥωσίας ἦταν **ὁ Ἰβάν ὁ προμερός**· ἄρπαζε ἀνθρώπους καὶ χωρὶς δίκη τοὺς ἐπνιγε· Τετάρτη καὶ Παρασκευὴ ὁμῶς νηστευε! Τότε ἕνας ἀσκητὴς πῆγε κι ἀγόρασε κρέας, στάθηκε στὸ δρόμο, κι ὅταν περνοῦσε ὁ σάρος, ἀρπάζει ἀπ' τὰ χαλινάρια τὸ ἄλογο, καὶ προτείνοντας τὸ κρέας τοῦ λέει· –Φάε, Ἰβάν, φάε. –Ἄ ὄχι, εἶνε νηστεία. –Προτιμότερο, τοῦ λέει, νὰ ἴρω γες τέτοιο κρέας παρὰ νὰ τρῶς κάθε μέρα ἀθῶους ἀνθρώπους.

Ἄν ἡ ἀποχὴ ἀπὸ τίς τροφές δὲν συνοδεύεται κι ἀπὸ νηστεία τῶν παθῶν, εἶνε σατανικὴ. Ὁ μεγαλύτερος ἀσκητὴς, ποῦ ὄχι λίγες μέρες ἀλλὰ ἐπὶ πέντε χιλιάδες χρόνια δὲν ἔχει βάλει μπουκιά στὸ στόμα του, εἶνε – ποιός· ὁ σατανᾶς. Νηστεύει κι αὐτός, μὰ ἔχει ὅλη τὴν κακία μέσα του. Ὅποιος λοιπὸν νηστεύει ἔτσι, χωρὶς νὰ νηστεύῃ κι ἀπὸ τὰ πάθη, **μοιάζει μὲ τὸ διάβολο**. Αὐτὸ λέει ἕνα τροπάριο Ἐκκλησίας. «*Ψυχὴ μου*», λέει, τέτοια νηστεία, ἀφοῦ «δὲν σοῦ γίνεται ἀφορμὴ πρὸς διόρθωσιν, ὡς ψευδῆς μισεῖται παρὰ Θεοῦ, καὶ τοῖς κακίστοις δαίμοσιν ὁμοιοῦσαι» (Τριώδ., Τετ. Τυριν., ἰδιόμ. αἰν.).

***

Τελείωσα, ἀδελφοί μου. Σᾶς συνέστησα τὴν ἀληθινὴ νηστεία. **Αὐτὴν νὰ κάνετε ὅλοι**· κανεῖς νὰ μὴν κάνῃ τὴ σατανικὴ νηστεία. Καὶ ἔτσι νὰ μᾶς ἀξιῶσῃ ὁ Θεὸς νὰ φτάσουμε στὴν ἁγία καὶ ἔνδοξο Ἀνάστασι καὶ νὰ ποῦμε· «*Τὴν ἀνάστασίν σου, Χριστέ Σωτήρ, ἄγγελοι ὑμνοῦσιν ἐν οὐρανοῖς· καὶ ἡμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς καταξίωσον ἐν καθαρᾷ καρδίᾳ σὲ δοξάζειν*» (Παρακλ., ἡχ. πλ. β, ἀπόστ. Σάββ. ἑσπ.).

Ἡ Ἐκκλησία εἶνε ἰατρεῖο. Κ' ἐγὼ ὡς ἐντεταλμένος δίνω σὲ ὅλους σας αὕτῃ τὴ **συνταγή**. Ἄν τὴν ἐφαρμόσετε, θὰ εἴστε εὐλογημένοι.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Ἐκδίδεται ἀπὸ τὴν Κοινοβιακὴ Γυναικεία Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Αὐγουστίνου Φλωρίνης – 531 00 ΦΛΩΡΙΝΑ – τηλ. 23850-28610 – imaafl@yahoo.gr

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΛΕ'
Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 2071

Α' Στάσις τῶν Χαιρετισμῶν
23 Φεβρουαρίου 2018

Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος
Αὐγουστίνος Ν. Καντιώτης

Παρθενίας ἐγκώμιον

Ο Ἀκάθιστος ὕμνος ἀπόψε, ἀγαπητοί μου, ἡ πρώτη στάσις τοῦ Ἀκαθίστου· ὕμνος ἀπαράμιλλος, ἀσύγκριτο μνημεῖο τοῦ λόγου, καλλιτέχνημα. Ἄλλοι ἄς θαυμάζουν τὸν Παρθενῶνα, ἐγὼ θαυμάζω αὐτὸν τὸν πνευματικὸ Παρθενῶνα. Ὁ Παρθενῶνας μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ κονιορτοποιηθῆ, νὰ μὴ μείνῃ «λίθος ἐπὶ λίθου» (πρβλ. Ματθ. 24,2· Μάρκ. 13,2) – καὶ μήπως τὸν 17ο αἰῶνα οἱ βόμβες τοῦ Μοροζίνη (1618-1693) δὲν κόντεψαν νὰ τὸν ἀφανίσουν; Ἄλλὰ τὸ πνευματικὸ μνημεῖο τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου θὰ μένῃ ἀθάνατο.

Ἄλλὰ ἐγὼ σήμερα θέλω νὰ ἐπιστήσω τὴν προσοχή σας σὲ κάποιον ἄλλο ὕμνο, ποῦ ἀποτελεῖ οὕτως εἶπεῖν τὸ ὑπόβαθρο τοῦ Ἀκαθίστου ὕμνου. Εἶνε ὁ Κανὼν τοῦ Ἀκαθίστου ποῦ ἀρχίζει μὲ τὸ «Ἀνοίξω τὸ στόμα μου καὶ πληρωθήσεται Πνεύματος...». Εἶνε κι αὐτὸς καλλιτέχνημα, γνωστὸ καὶ ἀγαπητό, ποῦ ὕμνεῖ τὴν Θεοτόκο. Ἀποτελεῖται ἀπὸ 45 τροπάρια σὲ 8 ὧδες. Ποιητῆς του εἶνε ὁ ἅγιος Ἰωσήφ ὁ ὕμνογράφος (816-886 μ.Χ.), ποῦ βλέπει νοερὰ μπροστά του μεγαλοπρεπῆ τὴν Παναγία καὶ θαυμάζει τὸ ψυχικὸ της κάλλος, τὶς ἀρετὲς ποῦ τὴν κοσμοῦν.

Καὶ ποιά εἶνε ἡ ἀρετὴ ποῦ κατ' ἐξοχὴν τὴν χαρακτηρίζει; Ἐδῶ μοῦ ῥχεται νὰ κλάψω, ὅταν βλέπω ὅτι ὅλα ἐγίναν ὑποκρισία καὶ ἐμπαιγμός, ὅτι εἴμαστε ψευτοχριστιανοί· μοῦ ἔρχεται νὰ σταματήσω, ἢ νὰ συνεχίσω μὲ ἔλεγχο αὐστηρὸ καὶ νὰ ἔνε αὐτὸ τὸ τελευταῖο κήρυγμά μου ἐδῶ.

Ποιά εἶνε ἡ θεμελιώδης ἀρετὴ ποῦ πρέπει νὰ στολίζη κάθε ἄνθρωπο καὶ ἰδιαίτερως τὴ γυναῖκα; Εἶνε ἐκείνη ποῦ σήμερα ἀμφιβάλλω ἂν σώζεται καὶ στὸ κοριτσάκι ποῦ κρατᾶει στὴν ἀγκαλιὰ ἡ μάνα· κ' ἐμεῖς ποῦ τὴν κηρύττουμε θεωρούμεθα παράφρονες, καθυστερημένοι, μεσαιωνικοὶ βρυκόλακες. Κ' ἐσεῖς ἀκόμα, Χριστιανές, κλονίζεστε κ' ἔχετε «ζάλην λογισμῶν ἀμφιβόλων» (πρβλ. Ἀκάθ. ὕμν. Ζ), ἐπηρεαζόμενες ἀπὸ φληναφήματα ἀνοησίες καὶ βλακεῖες τῶν διηθεν προωδευμένων. Ποῦ φτάσαμε, Θεέ μου!

Πρόκειται γιὰ τὴν παρθενία. Αὐτὴ ὕμνεῖται

καὶ στὸν Κανόνα τοῦ Ἀκαθίστου. Σᾶς δίνω μὲ συντομία τὴν ἔννοιά της κατὰ τὸν ποιητῆ.

***

Παρθενία, ἀγαπητοί μου, εἶνε ἡ καθαρότης ἀπὸ τὰ σαρκικὰ ἁμαρτήματα – πρῶτο σκαλοπάτι στὴν κλίμακα τῆς ἀρετῆς αὐτῆς ποῦ καλύπτει σῶμα καὶ ψυχὴ. Καθαρότης ἔπειτα τῆς ὁράσεως ἀπὸ θεάματα αἰσχρὰ καὶ ἄθλια, καθαρότης τῆς ἀκοῆς ἀπὸ ἀκούσματα δελεαστικὰ καὶ ἀπατηλά, καθαρότης πρὸ παντὸς τῆς γλώσσης ἀπὸ ψεύδη, ὄρκους, συκοφαντίες, ὕβρεις καὶ βλασφημίες. Καθαρότης –μπρός, προχωροῦμε!–, καθαρότης τῆς διανοίας καὶ τῆς καρδιάς. Μπορεῖ νὰ μὴ διαπράττετε πορνεία καὶ μοιχεία μὲ τὸ κορμί, ἀλλ' αὐτὸ δὲν σημαίνει κι ὅτι εἴστε ἀθῶοι ἐφ' ὅσον χάσκετε μπρὸς στὰ ἰνδάλματα κινηματογράφου καὶ τηλεοράσεως. Τὸ εἶπε ὁ Χριστός· ἄθλος εἶνε νὰ κρατήσης τὸ σῶμα καθαρὸ, ἀλλ' ὁ μεγάλος ἄθλος εἶνε νὰ κρατήσης τὴ διάνοια καὶ τὴν καρδιὰ ἀμόλυντες ἀπ' τὴν ἀκαθαρσία (βλ. Ματθ. 5,27-28). «Καρδιὰν καθαρὰν κτίσον ἐν ἐμοί, ὁ Θεός, καὶ πνεῦμα εὐθές ἐγκαίνισον ἐν τοῖς ἐγκάτοις μου» (Ψαλμ. 50,12).

Θαυμάζοντας λοιπὸν τὴν ἄψογη αὐτὴ ἀρετὴ τῆς Παναγίας μας ὁ ποιητῆς τοῦ Κανόνος τοῦ Ἀκαθίστου τὴν ἐγκωμιάζει μὲ πληθος ἐκφράσεις, ποῦ τὴν ὕμνοῦν ὡς παρθένο ἄλλοῦ μὲν ῥητῶς καὶ ἄλλοῦ περιφραστικῶς.

Ἀκοῦστε μιὰ συλλογὴ χαρακτηρισμῶν ἀπὸ τὰ τροπάρια· **Κόρη** (ῥδὴ θ', τροπάριο 1) • **περιστερὰ** (ῥδ. θ', τρ. 4) • **ἀγνή** (α'1, ζ'485, η'185· θ' εἰρμ. & 2) καὶ **ἀγνείας θησαύρισμα** (α'4) • **Παρθένος** (δ'5; ε' εἰρμ., στ'2, η'4) καὶ **ἀγία Παρθένος** (η'2) • **Ἀειπάρθενος** (θ' εἰρμ. & 4) • **ἀπειρόγαμος** (α'3· δ'4· ε' εἰρμ.) • **ἄχραντος** (δ'2,3· ε'2,5) καὶ **πανάχραντος** (στ'1) • **χώρα ἀνήροτος** (=χωράφι ποῦ δὲν ὠργώθηκε γ'1) καὶ **ὄρος ἀλατόμητον** (=βουνὸ ποῦ δὲν λατομήθηκε ε'4) • **ἡ μόνη ἄμωμος ἐν γυναιξί** (θ'3) καὶ **πανάμωμος** (α'2, ε'1) • **ἡ ἀμόλυντος παστὰς τοῦ Λόγου** (=ὁ ἀμόλυντος νυφικὸς θάλαμος στ'1) • **ἀκήρατος** (=ἀμόλυντη, καθαρὴ, ἄθικτη η'2) • **ἡ ἀσπόρως κυοφορήσασα ἐπὶ τῆς γῆς τὸν Χριστόν** (θ'5) • τὸ **ἡδύπνο-**

ον κρίνον(α⁴) • ἡ ἔξανθήσασα ἄνθος τὸ ἀμάραντον(ζ²) • ἡ βλαστήσασα ῥόδον τὸ ἀμάραντον(α³) • καὶ ἡ τέξασα τὸ μῆλον τὸ εὖσομον(δηλαδή τὸν Χριστό) (α³) • ἡ ῥάβδος ἡ μουσική(ζ²) • τὸ ἄδυτον ἄστρον (θ²) • κατοικητήριον φωτός(η³) • ἡ οὐρανῶν ὑψηλοτέρα(δ³) καὶ ἄλλα παρόμοια.

***

Στὸ πρόσωπο τῆς Παρθένου ὁ ποιητῆς ὑμνεῖ τὴν παρθενία. Καὶ ἦταν ἡ **Παρθένος** τὸ πρότυπο καὶ ὑπόδειγμα τῶν γυναικῶν, ὁ καθρέφτης στὸν ὁποῖο πρέπει νὰ βλέπη κάθε Χριστιανή, γιὰ νὰ ἀντιγράφη στὸν ἑαυτὸ της τὰ χαρακτηριστικά της. Καὶ εἶνε γεγονός ὅτι **σ' αὐτὴν στρεφόταν ἡ καρδιά καὶ ὁ νοῦς τοῦ λαοῦ μας.**

Αὐτὸ βεβαιώνει καὶ ἓνα λεύκωμα, ποὺ συνέταξαν Γάλλοι ἀξιωματικοί, οἱ ὁποῖοι ἦρθαν μὲ εἰδικὴ ἀποστολὴ νὰ διαπιστώσουν τὸ θαῦμα τῆς ἐθνεγερσίας μας. Μεταξὺ τῶν ἄλλων λένε, ὅτι **ἐδῶ εἶδαν τὴν Παναγία στὸ φρόνημα τοῦ λαοῦ.** Ἐνας ἀπ' αὐτοὺς μπῆκε σ' ἓνα σπιτάκι χωριοῦ τῆς Μάνης καὶ εἶδε πῶς ζοῦσαν. Καρέκλα καὶ τραπέζι δὲν εἶχαν, κουρτίνες κάδρα καθρέφτες δὲν ὑπῆρχαν. Ὑπῆρχε μόνο μιὰ εἰκόνα τῆς Παναγίας μὲ τὸ Χριστὸ στὴν ἀγκαλιά, καὶ μπροστὰ της ἔκαναν τὴν προσευχή τους· ἡ γυναίκα τῆς ἀναβε τὴν κανδήλα καὶ παρακαλοῦσε γιὰ τὰ παλληκάρια ποὺ ἀγωνίζονταν, τὰ κορίτσια ἔλεγαν τὸ «*Τῆ ὑπερμάχῳ Στρατηγῶ...*», τὰ μικρὰ ἀγόρια ἔψελναν τὸ «*Κύριε τῶν δυνάμεων...*» κάνοντας γονυκλισίες, οἱ γέροι ἄκουγαν καὶ τὸ δάκρυ τους κορόμηλο ἔπεφτε στὴ γῆ. Νὰ γιατί τότε καὶ τὰ κορίτσια ἦταν, σὰν τὴν Παναγία, κρίνα καὶ ῥόδα ἀμάραντα.

Στὴν Παναγία κατέφευγαν **καὶ οἱ γενναῖοι ἀγωνισταί.** Ὁ Κολοκοτρώνης, ὅταν κάποτε ἔμεινε μόνος μὲ ἐλάχιστους, μπῆκε σ' ἓνα ἔξωκλήσι, γονάτισε καὶ εἶπε· Βοήθα, Παναγία, τὸ γένος μας, κι ἂν ἐλευθερωθοῦμε θὰ ἴρθω ἐδῶ νὰ σοῦ χτίσω ἐκκλησιά. Κι ὅταν βγήκε ἔξω τὸ πρόσωπό του ἔλαμπε σὰν ἥλιος, καὶ εἶπε· Μὴ φοβᾶστε, ἡ Παναγία ὑπέγραψε τὴν ἐλευθερία μας καὶ δὲν παίρνει πίσω τὴν ὑπογραφή της. Αὐτὴ ἦταν ἡ πατρίδα μας, ἀγνή - καθαρὴ - ἀμόλυντη, καὶ ἡ Παναγία τὸ πρότυπό της.

***

Καὶ τώρα ἐρωτῶ, ἀγαπητοί μου· εἶνε σήμερα ἡ Παναγία τὸ ἰδανικὸ τῶν γυναικῶν μας; Ἐξακολουθεῖ βέβαια νὰ ἀσκή ἐπίδρασι στὶς ψυχές τους, ἀλλὰ –κακὰ τὰ ψέματα– **ἡ μορφή της ὅσο πάει ἐξασθενίζει.** Σήμερα πρότυπα τῶν γυναικῶν, κοριτσιῶν - μαθητριῶν - φοιτητριῶν, εἶνε ἄλλα. Ἐδῶ ψάλλουμε «*Χαῖρε, ἄστρον ἄδυτον*» (θ²), ὅτι εἶνε ἀστέρι ἡ Παναγία. Ἄλλ' αὐτὸ λάμπει στὰ μάτια τους; Ὅχι δυστυχῶς· ἀλλὰ ἀστέ-

ρια ἔχουν· **τὶς θαμπώνουν οἱ στάρ** (στάρ - star στὰ ἀγγλικά σημαίνει ἀστέρι). Ποιά ἀστέρια ἔχουν; Ἐμένα ρωτᾶτε; Ἐσεῖς γυρίζοντας στὸ σπίτι θὰ πατήσετε τὸ κουμπὶ καὶ ξέρετε τί θὰ παρουσιαστῇ μπροστὰ σας· ὄχι τὸ ἀστέρι τῆς Παναγίας, ἀλλὰ ἀστέρια τῆς ἀβύσσου· ἡ καλλιτέχνις, ἡ ἠθοποιός, ἡ παρουσιάστρια... Εἶμαι συμπαθῆς γιὰ τὰ φτωχὰ ἐκεῖνα κορίτσια ποὺ ἐμπορεύονται τὴ σάρκα τους γιὰ νὰ ζήσουν, ἀλλ' ὄχι καὶ γιὰ ἑκείνες ποὺ πλουτίζουν βγαίνοντας γυμνές στὴν ὀθόνη καὶ ξετρελλαίνοντας μικροὺς - μεγάλους μὲ τὰ καμώματά τους.

Μὴ γελάσετε γι' αὐτὸ ποὺ θὰ πῶ. **Κορίτσι** 15 χρονῶν εἶπε στὴ μάνα του· Ἄνιαρὸ ἀπόψε τὸ πρόγραμμα τῆς τηλεοράσεως, πάω νὰ κοιμηθῶ μόνο ἂν δῆς νὰ λέη «ἀκατάλληλο», νὰ μὲ ξυπνήσης... Νὰ κλάψουμε γιὰ τὸ παιδὶ αὐτό. Ρώτησαν μία **ἠθοποιὸ** μὲ βίλλες στὸ Μπρούκλιν καὶ στὸ Σικάγο· –Γιατί δὲν παντρεύεσαι; –Γιατί νὰ παντρευθῶ; λέει ἡ ἀναιδέστατη· ἔχω τόσους ἄντρες, ἑκατομμύρια μ' ἔχουν στὸ νοῦ καὶ στὴν καρδιά τους!... Τί συμβαίνει λοιπόν; Τὸ εἶπε ψυχολόγος τῆς Νέας Ὑόρκης· σήμερα καὶ ἡ πιὸ ὡραία γυναίκα ξεθωριάζει μπροστὰ στὸν ἄντρα της· ὅταν αὐτὸς δῆ τὴν φαντασιώδη στάρ, δὲν ἔχει πλέον ὄρεξι νὰ κοιτάξῃ τὴ γυναίκα του. Νὰ γιατί **ἡ πορνεία καὶ ἡ μοιχεία σὰν βόρβορος ἐπνιξαν τὸν κόσμον.**

Μέσα **στὴν ἐκκλησία** ὑμνοῦμε τὴν παρθενία, ἀλλ' **ὅταν βγοῦμε ἔξω** τότε λέμε ἄλλα λόγια. Θὰ τὸ πῶ λοιπὸν ὡμά· **ἡ αὐτὰ ποὺ λέμε στὴν ἐκκλησία εἶνε ψέματα, ἢ εἶνε ἀληθινά.** Ἄν εἶνε ψέματα, γιατί νὰ ζοῦμε στὸ ψέμα; νὰ τὸ γκρεμίσουμε, ὅπως λένε κ' οἱ ἄθεοι· ἂν ὅμως εἶνε ἀληθινὰ –καὶ εἶνε ἀληθινά–, τότε ἡ παρθενία δὲν πρέπει νὰ μείνῃ μόνο στὸ ναό· πρέπει νὰ βγῆ καὶ νὰ λάμψη σὲ κάθε ἐκδήλωσί μας· στὸ σπίτι, στὴ δημόσια ζωὴ, στὸ θέαμα, στὸ σχολεῖο, στὸ στρατό. **Ἡ πατρίδα μας νὰ γίνῃ παρθένος.** Καὶ τότε, παραλλάσσοντας λίγο τὸν ὕμνον «*Τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου καὶ τὸ ὑπέρλαμπρον τὸ τῆς ἀγνείας σου...*» ποὺ λέμε πρὸς τὴν Παναγία, νὰ ποῦμε· **Ἦ πατρίδα μας!** «*τὴν ὡραιότητα τῆς παρθενίας σου*» καὶ τῆς ἀγνότητός σου ποιός μπορεῖ νὰ ἐπαινέσῃ;

Δημιουργοῦμε καινούργιο πολιτισμὸ, πολιτισμὸ χριστιανικὸ, στὸν ὁποῖο δὲν θὰ ἰσχύη τὸ κίβδηλο «Ἐλλὰς Ἑλλήνων Χριστιανῶν» ἀλλὰ τὸ γνήσιο «Ἐλλὰς ὄντως ὀρθοδόξων Χριστιανῶν», πρὸς τιμὴν τῆς Θεοτόκου, πρὸς δόξαν τῆς ἁγίας Τριάδος καὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ· ὄν, παῖδες Ἑλλήνων, ὑμνεῖτε καὶ ὑπερυψοῦτε εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

(†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος